

การแข่งขันที่ยิ่งใหญ่

นานมาแล้วในภูมิภาคที่อุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้รายล้อมด้วยภูเขาน้อยใหญ่ ยังมีเมืองสองเมืองที่ตั้งอยู่ไม่ห่างกันนัก เจ้าผู้ครองเมืองทั้งสองต่างนับถือเป็นที่ป็นน้องกัน รักใคร่สนิทสนมกลมเกลียว เมืองทั้งสองจึงได้ชื่อว่าเป็นเมืองพี่เมืองน้องกัน แต่เจ้าเมืองทั้งสองมีความคิดเห็นต่างกันอยู่เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับความสุขของชาวเมืองที่ตนปกครองอยู่

เมืองพี่เห็นว่าความสุขของชาวเมืองอยู่ที่การได้อยู่กับธรรมชาติร่มรื่น ได้สูดอากาศบริสุทธิ์ ผู้คนมีความรักใคร่ชอบต่อสังคม มีระเบียบ และเคารพกติกาของบ้านเมือง ส่วนเมืองน้องกลับเห็นว่าความสุขอยู่ที่ชาวเมืองต่างมีอิสระเสรี มีความสะดวกสบายทำอะไรได้ตามใจชอบจึงจะสุขอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงมีการแข่งขันกันระหว่างสองเมืองว่า ประชาชนของใครจะมีความสุขมากกว่ากัน กำหนดระยะเวลาสองปี หลังจากนั้นจึงจะตัดสินชัยชนะ

เมืองพี่จึงระดมชาวเมืองปลูกต้นไม้กันขนานใหญ่ทั้งไม้ดอก ไม้ผล ชาวเมืองนำดินมาสร้างบ้าน ทิ้งขยะเป็นที่เป็นทาง บ้านเมืองจึงสะอาด ร่มรื่นเย็นสบาย หอมฟุ้งไปด้วยดอกไม้ทั่วเมือง มีผลไม้ไว้เก็บกินตลอดปี พวกรักและสัตว์เลี้ยงพลอยมีความสุขไปด้วย ชาวเมืองต่างมีความสุขมีคุณภาพชีวิตที่ดี ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยง่าย ๆ ส่วนเมืองน้องนั้นไม่นิยมปลูกต้นไม้ แต่กลับตัดต้นไม้ในป่ามาสร้างบ้านหลังใหญ่โตกันถ้วนหน้า การมีเสรีภาพมากเกินไปทำให้ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม บ้านเมืองจึงแห้งแล้งไร้ชีวิตชีวา ไม้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทิ้งขยะตามใจชอบจนกองสุมเน่าเหม็น แม่น้ำลำคลองเน่าเสีย ปลาตายเป็นเบือลอยขึ้นเหนือน้ำ มีการเผาขยะ เผาหญ้าตามใจชอบ เกิดอากาศเป็นพิษ คละคลุ้งด้วยฝุ่นละอองและหมอกควัน ชาวเมืองเริ่มเจ็บป่วย จนต้องอพยพไปอยู่เมืองพี่เป็นจำนวนมาก

ในที่สุดเมื่อครบกำหนดสองปี เมืองพี่จึงจัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะกันอย่างยิ่งใหญ่ มีอาหารการกิน แจกจ่ายกันจนอิมหน้าสำราญ ส่วนเมืองน้องยอมจำนนต้องปรับปรุงเมืองเป็นการใหญ่ เพื่อให้ชาวเมืองกลับมา มีคุณภาพชีวิตที่ดีสืบไป

ที่มา: สกุลไทย ปีที่ ๖๒ ฉบับที่ ๓๒๓๔ ประจำวันอังคารที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ หน้าที่ ๗๙